

РЕШЕНИЕ

№ 403

гр. Варна, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20243110200239 по описа за 2024 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на П. Я. П., ЕГН *****, с адрес: ул. „Петър Райчев“ бл. 4, вх. Д, ет. 3, ап.103 срещу Наказателно постановление №23-0819-004178/17.11.2023 г. издадено от Началник група в ОД на МВР-Варна, Сектор „ПП“-Варна, с което за нарушение на чл.98, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 183, ал.4, т.8 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50/петдесет/ лева.

В жалбата се моли за отмяна на НП. В нея не се оспорва нарушението, а се сочат факти за извинителна причина за паркиране на автомобила. Сочат се в хода на АНП допуснати съществени процесуални нарушения- АУАН бил съставен в нарушение на чл.40, ал.3 от ЗАНН. НП страдало от пороци, тъй като било издадено в нарушение на чл.57 ал. 1 т.5 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивникът, в две поредни заседания, се явява лично и се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено на посочените в жалбата основания. Претендира се присъждане на разноски под формата на адвокатско възнаграждение.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание не изпраща

представител. По делото е постъпило писмено становище от процесуален представител- юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на НП, като моли същото да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно, съобразно изхода на спора, прави искане за присъждане на разноски в минимален размер за насрещната страна.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 01.08.2023г., около 13:54 часа, свидетелят В. М. и съпругата му се намирали на кръстовището между бул. „Цар Освободител“ и ул. „Проф. Державин“. Св.М. забелязал, че лек автомобил „Шкода Фабия“ с рег. №B2911KP паркира в кръстовището и върху пешеходната пътека намираща се там. От автомобила излязъл водачът му – възз. П. П., който помогнал на съпругата си да излезе от автомобила и се отправил заедно с нея към намиращата се в близост аптека. Св.М. попитал възз. така ли ще паркира. Последният му отговорил, че ще паркира както си иска и се отправил към аптеката, като преди това поставил два инвалидни стикера /своя и на съпругата си/ на таблото на автомобила. Св.М. направил снимки на начина, по който бил паркирал въззивникът и още на същата дата ги изпратил в Сектор ПП-Варна, като подал сигнал за видяното.

По така подадения сигнал била извършена проверка, възложена на св.Р. К.- мл. автоконтрольор в сектор ПП-Варна. Същият се запознал със сигнала на св.М. и с приложените към него 2 бр. снимки. Снел сведения на М. и извършил проверка за собственика на автомобила. Проверката за собственост установила, че автомобилът е собственост на А.П.-съпруга на възз., която към този момент била покойница. Бил осъществен контакт с възз., който попълнил декларация на основание чл.188 от ЗДвП, че той е управлявал автомобила в процесния ден. Били изискани и записи от мястото на нарушението от общинско предприятие ТАСРУД.

С оглед направените констатации на 13.09.23г. св.К. издирил възз. и му съставил АУАН, в който описал допуснатото от него на 01.08.2023г. нарушение по чл.98, ал.1, т.6 от ЗДвП. В него за свидетел на съставяне на АУАН бил вписан друг служител на полицията –К.К., който се подписал в АУАН, удостоверявайки, че той е съставен, подписан и връчен в негово присъствие. В АУАН св.К. вписал като очевидец на нарушението св.В.М..

Срещу съставения АУАН, в срокът по чл.44 от ЗДвП, постъпили възражения от възз., в които той сочел, че е паркирал по посочения начин, тъй като считал, че няма да

пречи на движението, тъй като трябвало да отида до аптека. Посочил, че паркирането в нарушение на пътни знаци от категория „В“ не се отнася за инвалиди.

Във връзка с постъпилите възражения , в Сектор ПП-Варна била извършена проверка от нарочна комисия, която излязла със становище, че АУАН е правомерен и законосъобразен.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение и като преценил събраните в хода на АНП данни, както и възраженията на възз. АНО издал атакуваното пред настоящата инстанция наказателно постановление, с което възприел изцяло посочените в него фактически и правни констатации и на основание чл. 183, ал.4, т.8 от ЗДвП за нарушение на чл.98, ал.1, т.6 от същия закон определил на Антонова административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

Наказателното постановление било връчено лично на въззивника на 03.01.2024г..

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените и веществени доказателства - преписката по АНП, вкл.АУАН, заповед, инвалидни стикери, експерти решения, акт за смърт, фотоснимки, видеозаписи , справка за нарушител и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като непротиворечиви, конкретни и логични, съдът кредитира показанията на свидетеля К.- актосъставител, които са в пълен унисон с останалите кредитирани от съда гласни, писмени и веществени доказателства.

Съдът изцяло кредитира показанията на В.М. -очевидец на нарушението, тъй като същите са последователни и са в унисон със събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства. Съдът намира, че този свидетел е случаен очевидец на събитията, които съобщава. За него не са установени по делото факти, които да хвърлят съмнение в неговата безпристрастност. Липсват и такива обосноваващи заинтересованост от изхода на делото. Касае се за съвестен гражданин, изпълнил гражданския си дълг да документира и сигнализира за допуснатото нарушение на правилата за движение по пътищата.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства приложени по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП / на 09.01.2024г. видно от поставения вх.номер / и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение.

При извършена служебна проверка на приложените към преписката АУАН и НП съдът констатира, че същите са издадени от компетентните длъжностни лица съгласно ЗДвП и приложената по делото заповед, в сроковете предвидени в нормата на [чл. 34 от ЗАНН](#) и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на [чл. 42](#) и [чл. 57 от ЗАНН](#). Както в акта така и в НП са посочени дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено. Нарушението е описано в достатъчна степен от фактическа страна, поради което нарушителят е разбрал в какво точно е бил обвинен. Налице е единствено между фактическо обвинение и приложената санкционна разпоредба, които са формулирани ясно и недвусмислено. В тази връзка не се споделят възраженията на защитата за допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът не споделя възражението в жалбата, че съставянето на АУАН в отсъствието на свидетеля на нарушението – св.М. е съществено нарушение на правилата на ЗАНН. Всъщност, безспорно съобразно теорията и съдебната практика, съществени са тези нарушения на административнопроизводствените правила, които водят до накърняване на правото на наказвания субект да разбере в какво е обвинен. Безспорно обстоятелството, че АУАН е съставен в отсъствие на очевидеца не е сред тези обстоятелства.Ето защо съдът не споделя възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на АНП.

В НП са посочени и данни позволяващи индивидуализацията на нарушителя в достатъчна степен- посочени са три имена, ЕГН, адрес, както и процесния лек автомобил, които безспорно данни позволяват да се индивидуализира въззивника.

На въззивника е наложено адм. наказание за извършено от него административно нарушение по чл.98, ал.1, т.6 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба забранено е престоят и паркирането на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях. Фактите са отнесени правилно към нарушената правна норма и към тази, регламентираща санкцията и правилно е определен субекта на нарушението. Въззивника не оспорва, че именно лекия автомобил „Шкода Фабия“ с рег. №B2911KP е бил управляван и е бил паркиран от него на 01.08.2023г. около 13.54ч. в гр.Варна . Не оспорва, че на мястото посочено в АУАН и НП - има кръстовище. Чрез показанията на св. М. и чрез изготвените от него фотоснимки се установява, че автомобилът на въззивника е бил паркиран в районна на кръстовище и на по-малко от 5 метра от него, както и на пешеходна пътека. Съдът намира за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществила вмененото му нарушение, тъй като безспорно същият е паркирал в районна на кръстовището на между бул. „Цар Освободител“ и ул. „Проф. Державин“, гр.Варна, като безспорно от гласните и писмени доказателства е видно, че паркирането е било и на по-малко от 5 метра от кръстовището. Цитираната в жалбата разпоредба на чл.50 от ППЗДвП се отнася до пътни знаци В2, В3, В14, В27 - по отношение на престоя и В28 , но не и за паркиране в кръстовище. Предвид горното съдът намира за безспорно установено от обективна и субективна страна, че той е осъществил състава

на вмененото му административно нарушение, поради което правилно е била ангажирана административно наказателната му отговорност.

В АУАН и НП е посочено, че въззивникът е паркирал в кръстовище, като не е необходимо същият да създава пречки за преминаването на останалите участници в движението.. Без значение за съставомерността на нарушението е обстоятелството, дали е било затруднено преминаването на останалите участници в движението, т.к. това не е съставомерен елемент, нито факт, относим към съставомерните елементи на нарушението. Затова и съдът намира, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, рефлектиращо върху правото на защита на въззивника, с посочването , че се създават пречки за останалите участници в движението.

За горепосоченото нарушение санкция е предвидена в нормата на чл.183, ал.4, т.8 от ЗДвП, която предвижда налагане на наказание „глоба“ в размер на 50лв. за водач, който неправилно престоява или паркира в зоната на пешеходна пътека, спирка за обществен превоз на пътници или кръстовище. Съдът намира, че нарушената правна норма е правилно отнесена към санкционната такава, като наложеното наказание е определено от законодателя като абсолютна стойност, поради което за съда не съществува възможност да променя неговия размер. Нарушението е осъществено и от субективна страна, тъй като въззивника като водач на МПС от 1966г /т.е. почти 60 години, видно от справката за нарушител/водач на Сектор ПП-Варна/ би трябвало да знае правилата за движение, както и забраната да паркира в кръстовище и на по-малко от 5 метра от него, но въпреки това не се е съобразил с разпоредбите на закона. Ирелевантно в случая е , че възз. има ТЕЛК за инвалидност.. Горното не дава възможност на инвалидите да паркират в кръстовища. Нещо повече, видно от показанията на св.М. в района е имало паркоместа отредени за инвалиди. Наложено наказание съответства на тежестта на нарушението, тъй като след като автомобилът е бил паркиран в кръстовище безспорно се препятства възможността на останалите участници в движението да извършват маневри и преминават безпрепятствено района на кръстовището.

Не са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, доколкото констатираното нарушение не се отличава от типичния случай на този вид нарушения, като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност. От друга страна,, възз.има и други нарушения на правилата на ЗДвП видно от приобщената по делото справка за нарушител / водач.

На следващо място, възз. не само е паркирал демонстративно в кръстовище, но и сторил това и върху пешеходна пътека и то на оживено място в гр.Варна, което е подстъп и към едно от най-големите болнични заведения в града. Нещо повече новата редакция на чл. 189з. (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) изключва възможността за прилагане на чл. 28 от ЗАНН за нарушения на ЗДвП. Затова и допуснатото от възз. не следва да се толерира, а следва да се накаже.

Всичко горепосочено води до извода, че в случая административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е била правилно ангажирана, като в хода на производството не са допуснати съществени процесуални нарушения, а определената санкция е справедлива, поради което и издаденото НП следва да се потвърди.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

На основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал писмено становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63д, ал.4 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на Община- Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на ю.к по поддържане на обвинителната теза на АНО. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв.

От друга страна от процесуалния представител на въззивника се претендират разноски под формата на адвокатско възнаграждение. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде потвърдено/ е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 вр. чл.58д, т.1 и

чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №23-0819-004178/17.11.2023 г. издадено от Началник група в ОД на МВР-Варна, Сектор „ПП“-Варна, с което на П. Я. П., ЕГН *****, с адрес: ул. „Петър Райчев“ бл. 4, вх. Д, ет. 3, ап.103 за нарушение на чл.98, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 183, ал.4, т.8 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50/петдесет/ лева.

ОСЪЖДА П. Я. П., ЕГН *****, с адрес: ул. „Петър Райчев“ бл. 4, вх. Д, ет. 3, ап.103 да заплати на Община Варна сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____